

ДЖАК ВАНС МАГЪОСНИКЪТ ТЮРДЖАН

Част 0 от „Умиращата Земя“

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1997

chitanka.info

Тюрджан седеше в работилницата си, изпружил крака под масата, облегнат небрежно и уморено върху облегалките на грубата дървена скамейка. В отсрещния край на помещението бе поставена клетка и именно в нея бе втренчил ядно очи магьосникът. Съществото, което обитаваше клетката, го съзерцаваше с поглед, в който и най-смелото въображение не би открило дори капчица разум.

Това бе създание, родено да предизвиква жалост — огромна глава върху дребно, източено телце, чифт дремливи, болнави очи и нос като влажно черно копче. Устата му бе увиснала и олигавена, а кожата лъщеше, сякаш бе натъркана с бледорозов восък. Въпреки несъвършения си изглед за момента това бе най-успешното творение в Тюрджановата работилница.

Тюрджан се надигна, протегна ръка и измъкна черпака от димящото върху масата гърне с каша. Сетне го пхна през решетките към устата на създанието. Но устните на жалкото творение дори не трепнаха при допира с храната и кашата потече надолу по люспестата му брадичка.

Тюрджан захвърли черпака и се върна с бавна крачка при масата. Вече седмица откак съществото отказваше да се храни. Дали въобще се криеше нещо, пък било то и най-нискостепенен инстинкт, зад непроницаемата му идиотска гримаса. Докато се питаше, създанието склопи очи и грамадната му глава тупна на пода. То изпружи крайници в предсмъртен гърч и малко след това издъхна.

Тюрджан махна с ръка и излезе от стаята. Изкачи се по витата каменна стълба и се озова върху покрива на своя замък Миир, въздигнат високо на брега на река Дерна. На запад слънцето бе увиснало ниско над хоризонта, източени ярки снопове светлина прозираха през короните на дърветата и очертаваха причудливи фигури върху мочурливия торф из гората. Слънцето залязваше съобразно древния ритуал, върху гората постепенно се плъзгаше сянката на приближаващата нощ, а Тюрджан продължаваше да мисли за кончината на последното си творение.

Неусетно извика в спомените си многобройните му предшественици — чудото с безброй очи, безгръбначното с неспирно пулсираща повърхност на оголения мозък, красивото женско тяло с увиснали като престилка черва, чиито пипала се мятаха гладно из хранителния разтвор, серията изтърбушени животни... Тюрджан

въздъхна мрачно. Очевидно бе поел по изцяло погрешен път, в опитите му липсваше някакъв фундаментален елемент, матрица, която да прикрепя един към друг отделните компоненти.

Докато седеше, зареял поглед в смрачаващата се равнина, в мислите му изплува една друга подобна тиха вечер отпреди много години, която бе прекарал в компанията на прочутия Мъдрец.

— Някога, в отдавна отминалите времена — разказваше Мъдреца, — магьосническото изкуство е познавало хиляди вълшебства, а самите магьосници не са знаели предели за желанията си. В наши дни, когато е близък краят на Земята, никой не е чувал за повече от стотина действащи магии, скътани из прашните страници на древните книги... Но има един магьосник на име Панделуме, който знае всички вълшебства, всички заклинания, чудотворства, чародейства, познава до един руническите знаци и дори на няколко пъти е съумявал да моделира пространството според волята си...

— Къде е този Панделуме? — попита го тогава Тюрджан.

— Той обитава страната на име Ембелион — отвърна Мъдреца, — но къде е тази страна не знае никой.

— Как тогава да открия този Панделуме?

Мъдреца се усмихна унесено.

— Щом толкова настояваш, има една магия, която може да те отведе при него — той помълча малко, загледан в гората, сетне продължи: — Може да попиташ за всичко Панделуме и той ще ти отговори, стига преди това да изпълниш задачата, която ще ти постави. А Панделуме не е от тия, дето поставят лесни задачи.

Такъв бе онзи странен разговор и веднага щом си го припомни, Тюрджан свърна обратно към кабинета си — дълга и просторна зала с каменни стени и покрит с плътен дебел килим мраморен под. Многобройните книги, събрали магьосническите умения на Тюрджан, бяха разхвърляни върху кованата метална маса или натъпкани по прашните лавици на библиотеката. Навсякъде се въргаляха черни кожени калъфи с пергаментови свитъци, повечето събирани години наред от Мъдреца, а подвързаните с кожа дневници съдържаха формулите на близо стотина особено мощни магии, толкова сложни, та в ума си Тюрджан съумяваше да задържи едновременно максимум до четири от тях.

Тюрджан измъкна една от овехтелите книги, разтвори я на масата и плъзна пръст по изтритите редове, докато откри заклинанието, което му бе разкрил Мъдреца — Призоваването на Буреносния Облак. Той втренчи поглед в буквите и те пламнаха с такава непреодолима сила, сякаш нямаха търпение да напуснат страниците на книгата.

Тюрджан затвори книгата, принуждавайки полуразгърналата се магия да потъне обратно в небитието. Наметна се с къс син плащ, затъкна извит кинжал в пояса и нагласи на китката си гривната с амулета, върху който бяха гравирани Руните на Лакодел. Отново се настани до масата, дръпна един от дневниците и подбра няколко магии, които смяташе да вземе със себе си. Все още не знаеше какви опасности го очакват, та затова се спря на три заклинания с по-общо приложение: Чудния призматичен фонтан, Фаандаловата мантия невидимка и Заклинанието на бавния час.

Отново изкатери каменната стълба до покрива, огледа блесналите в небето звезди, вдъхвайки от нощния въздух на древната Земя... Неизброими бяха гърлата, поемали същия въздух в хилядолетията преди него, безброй бяха крясъците на болка, предсмъртните викове, въздишките, смеховете, възторзите, отеквали из тези простори...

А краят на нощта бе близо. Над гората вече се вдигаше бледосинкаво сияние. Тюрджан постоя още малко, събра сили и произнесе Призоваването на Буреносния Облак.

Сред нощната тишина отпървом се разнесе едва доловим шепот, който мигновено прерасна в оглушителен рев на вятър. Блесна светкавица, обгърна го мътнобяла пелена, а сред грохота отекна могъщ и страховит глас:

— Този инструмент се подчинява мигом на волята ти, който и да си, човече. Къде ще заповядаш да те отведе?

— Следвай много посоки, но ме отведи на едно-единствено място — бих желал да посетя Ембелион.

Облакът се завъртя, грабна го от каменната тераса и го понесе нагоре и встрани, преодолявайки за съвсем кратък отрязък от време неизмерими разстояния. Отпърво, както му бе наредено, смени много посоки, сетне пое само в една и накрая — кой би могъл да каже кога — го достави право в сърцевината на Ембелион.

Все още замаян от пътуването, Тюрджан се изправи и се огледа наоколо. Стоеше на брега на бистро езеро. Ботушите му бяха потънали до глезените в килим от сини цветя, а зад гърба му се простираше стената на рехава гора от синьо-зелени дръвчета, чиито клони се губеха сред млечновата мъгла. Дали Ембелион бе на Земята? Вярно, дръвчетата имаха съвсем земен вид, цветята също изглеждаха познати, а и въздухът не издаваше с нищо да е по-различен... Но имаше още някакво странно усещане в тази страна, което бе трудно да определи. Може би идваше от причудливата неяснота на хоризонта или от трептящата мараня на атмосферата, озарявана от неритмични отблясъци — като леко развълнувана водна повърхност. Най-странно от всичко беше небето, изпъстрено от разноцветни снопове светлина, чертаещи странни знаци по пръснатите като гъста мрежа облаци. Някои от тези снопове се спуснаха и обгърнаха Тюрджан в топазени, рубинени или изумрудени сияния. Сега вече целият пейзаж наоколо се промени, сякаш го виждаше през оцветен филтър — сините доскоро цветя станаха пастелни, зелените дървета почервеняха, а езерото се покри с оранжева пелена.

— Страната Която Никой Не Знае Къде Е — промърмори запленено Тюрджан. — Къде ли е този свят, или може би по-скоро трябва да попитам кога е той — преди, след мен или в някой друг живот?

Той погледна към хоризонта, стори му се, че се вдига черна завеса, обгръщаща земята от три страни. До ушите му долетя шум от галопиращи копита, той се извърна и зърна право към него да се носи в безумен бяг запотен черен жребец, яхнат от млада жена с буйно развята коса. Къси бели бричове и жълтеникав плащ бе всичко, което съумя да зърне, а също и блесналата в десницата ѝ гола сабя.

Тюрджан отстъпи предпазливо назад, защото стиснатите устни на жената образуваха гневна цепнатина, а очите ѝ блестяха налудничаво. Тя дръпна юздите, извъртя коня на място и замахна към Тюрджан със сабята.

Този път Тюрджан отскочи пъргаво и мигом измъкна сабята си от ножницата. При следващата атака той отби ловко удара, приведе се леко и прониза разярената си противничка в лявото рамо. Острието на сабята му се окъпа в кръв. Жената се отдръпна изненадана, завъртя се в седлото, извади лъка от кожения калъф и постави стрела на тетивата.

Осъзнал, че не бива да губи нито миг, Тюрджан се метна напред, избягна умело острието на сабята ѝ, обгърна я през кръста и я свали на земята.

Дори долу жената продължаваше да се съпротивлява с налудничаво постоянство. Нямахше никакво желание да я убива, та затова се наложи да я укроти с не дотам достойни средства в борбата. Най-сетне я притисна безпомощна, извил ръцете ѝ зад гърба.

— Млъквай, змийче! — нареди ѝ запъхтяно Тюрджан. — Инак току-виж загубя търпение и те смразя с някоя магия.

— Прави каквото искаш — отвърна младата жена. — Животът и смъртта са братя.

— Защо се нахвърли върху ми? С нищо не съм те предизвиквал.

— Защото си зъл като всичко, що пъпли по света. Да имах сили, щях да смажа цялата тази проклета вселена, да я стъпча на кървава пихтия!

Смутен от странните ѝ слова, Тюрджан неволно отслаби хватката си и тя незабавно направи опит да се измъкне. Едва съумя да я задържи.

— Кажи ми къде мога да открия Панделуме?

Жената изви глава и впи злобен поглед в лицето му.

— Търси го из целия Ембелион, ако щеш. Нищо няма да ти кажа.

Ако не беше тъй злобна, помисли си Тюрджан, щеше да се отличава с рядка красота.

— Казвай къде да открия Панделуме — ядоса се той, — инак ще се позабавлявам по друг начин с теб!

Тя потъна в мълчание, а в очите ѝ все така трепкаха налудничави пламъчета. Най-сетне проговори с неравен глас.

— Панделуме живее само на няколко крачки от тук — зад ей онзи поток.

Тюрджан я освободи, но като предпазна мярка прибра сабята и лъка ѝ.

— Ще си тръгнеш ли в мир, ако ти ги върна? — попита я.

Без да му отвърне, с преbledняло от ярост лице, жената яхна коня и препусна сред дърветата. Тюрджан я проследи, докато се изгуби от погледа му, сетне продължи в указаната посока. Не след дълго зърна невисока къща със стени от червеникав камък, заобиколена от черни

дървета. Още не бе стигнал прага ѝ, когато вратата се отвори. Тюрджан спря, вдигнал крак.

— Влизай! — викна някой отвътре. — Влизай, Тюрджане от Миир!

Ето така се озова Тюрджан в къщата на Панделуме. Намираше се в покрита с гоблени стая, почти лишена от мебелировка, ако се изключеше единственото кресло. Никой не излезе да го посрещне. На срещнатата стена имаше затворена врата и той я доближи, смятайки, че точно това очакват от него.

— Спри, Тюрджане! — нареди гласът. — Никой не бива да вижда Панделуме. Такъв е законът.

Застинал наред стаята, Тюрджан заговори на невидимия притежател на гласа.

— Чуй защо съм дошъл при теб, Панделуме. От известно време безуспешно се опитвам да създам живо същество. Не зная защо се провалям. Дали защото не познавам елемента, който свързва и подрежда клетките на всяко създание?! Помислих си, че ти ще знаеш нещо повече за тази свръхматрица и дойдох при теб за помощ.

— С радост ще ти помогна — рече Панделуме. — Въпросът обаче има още една страна. Вселената е подредена със симетрия и хармония и равновесието между тези два фактора може да се наблюдава във всяко нейно кътче. Същото важи съответно и за онова, което ние с теб се опитваме да постигнем. Пак повтарям, ще ти помогна да решиш този проблем, но в замяна трябва да изпълниш едно поръчение. Веднага щом приключиш, аз лично ще се занимая с обучението ти.

— И какво ще е това поръчение?

— В Асколай, недалеч от твоя замък Миир, живее един човек. Винаги носи на шията си амулет от гравирани син камък. Искам да му го вземеш и да ми го донесеш.

— Добре — кимна Тюрджан след кратък размисъл. — Ще сторя каквото мога. Кой е този човек?

— Принц Кандив Златни — отвърна почти шепнешком Панделуме.

— Аха! — възкликна Тюрджан обезсърчено. — Виждам, че си се постарал да ме затрудниш докрай. Но въпреки това ще изпълня поръчението ти.

— Чудесно — отвърна Панделуме. — Слушай сега какво ще те посъветвам. Кандив носи амулета си под ризата. Показва го само, когато се приближи някой враг — такава е силата на скритата в него магия. Каквото и да става, не гледай към амулета, нито преди, нито след като го вземеш, защото последствията ще са най-ужасни!

— Разбирам — рече Тюрджан. — Ако си свършил, щеше ми се да те попитам още нещо. Стига в замяна да не поискаш от мен да приближа Луната до Земята. Или да ти върна някой еликсир, който по погрешка си изсипал в морето.

— Хайде, питай де — засмя се Панделуме. — Ще ти отговоря.

— Докато приближавах къщата ти, върху ми се нахвърли някаква жена, обладана от сляпа и безумна ненавист. Опита се да ме убие, а когато я спрях, оттегли се все така неудовлетворена. Коя е тази жена и защо постъпва така?

— И аз като тебе — отвърна след кратко мълчание и донякъде смутен Панделуме — притежавам вани, в които придавам на живота най-различни форми. Тази жена, нарекох я Т'сейс, също е едно от създанията ми, но изглежда съм работил нехайно и съм допуснал фатална грешка при синтезирането ѝ. Още щом напусна ваната, открих, че е с мозъчен недъг, който се изразява в следното: онуй, което другите намират за красиво, за нея е грозно и отвратително, а това, което наричаме грозно, тя мрази и ненавижда до степен, каквато не мога да си обясня. За нея светът е мрачно и зло място, а хората — подли и отблъскващи създания.

— Такъв, значи, бил отговорът — промърмори Тюрджан. — Нещастно същество!

— А сега е време да потегляш към Каиин. Знаменията са благовещаещи и обещаващи... Почакай малко, сетне отвори тази врата и се приближи до руническите знаци на пода.

Тюрджан изпълни каквото му наредиха. Следващата стая бе овална, с високи сводове, а през полуспуснатите транспаранти едва се процеждаха многоцветните светлини на Ембелион.

— Затвори сега очи, защото трябва да вляза и да те докосна. Но помни, не бива да поглеждаш към мен!

Тюрджан замижа. Зад гърба му се разнесоха стъпки.

— Разтвори длан — нареди някой отзад. Тюрджан отвори шепа и почувства, че вътре поставят някакъв твърд и гладък предмет. —

Когато мисията ти приключи, стисни този кристал и мигом ще се озовеш в същата стая. — Нечия хладна ръка легна на рамото му.

— Сега ще заспиш — продължи Панделуме. — Когато се пробудиш, ще бъдеш зад стените на Каин.

Ръката се оттегли. Съзнанието на Тюрджан бързо се замъгляваше. Въздухът наоколо внезапно се изпълни със звуци, нетипични за една усамотена къща: тракане и подрънкване на многобройни звънчета, музика, гласове.

— Гледай, Сантаниле — извика наблизко женски глас, — този толкова го е страх, че чак е затворил очи. Може пък нещастникът да не е зървал панаир друг път.

Последва мъжки смях, който се изгуби в гълчавата.

— Да си вървим — рече мъжът. — Сигурно не е с всичкия си и току-виж се нахвърли върху нас.

Тюрджан се поколеба, сетне отвори очи. Беше нощ, в далечината белееха високите стени на Каин, озарени от огньовете на панаира. Из въздуха се носеха оранжеви книжни фенери, полюшвани от вечерния ветреца. От балконите висяха сплетени цветя и сандъчета, пълни със синкави светулки. Минувачите ухаеха на вино и повечето бяха пременени в чудновати одежди. Тук-там се мяркаха войници от Сивия легион на Валдаран, чиито метални шлемове святкаха в мрака. На отсрещния площад под звуците на флейта красива гъвкава танцьорка следваше ритмичните стъпки на танца на Четирнадесетте копринени движения. Под сянката на близката тераса страстна варварка от източен Алмери стискаше в обятията си чернокож — досуц като горските деоданти — мъж с кожени доспехи. Колко весели и безгрижни бяха тези жители на умиращата Земя, ненаситни и трескави в последните си забавления, защото безкрайната нощ бе близо и съвсем скоро червеното слънце щеше да угасне завинаги.

Тюрджан побърза да се смеси с тълпата. Освежи се с вино и бисквити в една близка таверна, сетне пое към двореца на Кандив Златни.

Дворецът стърчеше на фона на звездното небе, озарен от блясъка на собствените си светлини. Всички прозорци гreeха, празненството продължаваше и тук, в царството на благородниците. „Задачата едва ли ще е трудна, мислеше си Тюрджан, ако и Кандив като останалите е отдал дан на виното и празненството.“ Едно обаче не биваше да прави

— да прониква дръзко и открито, тъй като мнозина в града познаваха осанката му. Той прошепна формулата за Фаандаловата мантия невидимка и изчезна от погледа на всички простосмъртни.

Промъкна се през високата арка и се озова в просторен салон, оглушаван от веселите възгласи на каииновите благородници. Тук за кратко Тюрджан замря в почуда пред онова, което съзря. Залата бе озарено от блясъка на безброй свещи. Върху една тераса се бяха скупчили цяла група патриции, облещили очи към басейна, из който плуваха, удряха се със саби и се замеряха с дротици дузина пленени в гората деоданти с лъскави от масло тела. Други, подредени в редица, търпеливо изчакваха реда си, за да стрелят с арбалет по разголеното тяло на млада вещица от Кобалтовата планина, завързана за побит наскоро дефлорирани девизи насред залата кол. В околните сепарета наскоро дефлорирани девизи предлагаха синтетична любов на хриптязи богати старци, други тичаха из тълпата и разпръскваха халюцинаторни прахове. Ала от принц Кандив нямаше и следа. Тюрджан закрачи из палата, близо час обикаля из стаите и коридорите и най-сетне забеляза едрият мъж с позлатена брада, излегнат на една кушетка в обятията на девойка с недоразвито още тяло и скрито под маска лице.

Дали интуиция или вълшебство предупредиха Кандив, когато Тюрджан се мушна през пурпурните завеси, но той мигом скочи на крака.

— Върви си! — извика принц Кандив на момичето. — Бързо излизай от стаята! Заплаха дебне наблизко и ще трябва да я разруша със заклинание!

Момичето напусна презглава будоара. Кандив вдигна ръка, пхна я под ризата и извади навън скрития амулет. Но Тюрджан вече бе прикрил очите си с длан.

Кандив произнесе мощно заклинание, което прочисти околното пространство от всички вълшебства. То обезсили и мантията и Тюрджан вече можеше да бъде видян от всяко око.

— Я виж кой е дошъл в двореца ми! — изръмжа Кандив. — Тюрджан от Миир!

— С трепкаща на върха на езика ми смърт! — отвърна Тюрджан. — Обърни се с гръб, Кандиве, иначе ще произнеса магията и ще те понижа със сабята си.

Кандив се престори, че се обръща, но вместо това извика словата на Всемогъщата сфера и се загърна в силовия ѝ слой.

— Сега вече мога да повикам стражите, Тюрджане — обяви той победоносно, — а теб ще хвърлим в басейна с деодантите.

Кандив не предполагаше, че във везаната и изписана с тайни рунически знаци гривна, която Тюрджан носеше на китката си, се таеше краткотраен, ала мощен разтворител на всички познати вълшебства. Без да сваля длан от очите си, Тюрджан прекрачи през стената на сферата. Кандив го посрещна с изцъклени от изненада очи.

— Повикай стражите — рече Тюрджан. — А те ще открият тялото ти, пронизано от пламтящи стрели.

— Твоето тяло, Тюрджане! — изрева принцът и произнесе заклинанието на Чудния призматичен фонтан. Въздухът около тях мигом се изпълни от безброй искрящи стрели, които се насочиха към магьосника. Кандив наблюдаваше ужасяващия дъжд със зловеща усмивка, но изражението му скоро придоби загрижен вид. Само на пръст разстояние от тялото на Тюрджан всеизгарящите светкавици се разтваряха в миниатюрни безвредни облачета.

— Извърни се с гръб, Кандиве — заповяда повторно Тюрджан. — Твоята магия е безсилна срещу Руните на Лакодел.

Без да го послуша, Кандив пристъпи към нишата в близката стена.

— Спри! — извика Тюрджан. — Още само крачка, и Фонтанът ще те превърне в купчина димящо месо!

Кандив замръзна. Завладян от безсилен гняв, той обърна гръб на Тюрджан, а магьосникът, без да губи време, пристъпи чевръсто напред, откачи амулета от шията му и го стисна в десницата си. За миг между пръстите му проблесна синкаво сияние, което отекна чак в мозъка му и остави след себе си ромон на неясни гласове... Веднага щом зрението му се проясни, той отстъпи назад и въздъхна уморено.

— Сега вече мога ли да се обърна? — попита Кандив.

— Стига да желаш — отвърна подигравателно Тюрджан, ровейки с пръсти в кесията си. Забелязал, че магьосникът е зает с друго, принц Кандив приближи до нишата в стената и постави ръка върху стърчащата от нея ръчка.

— Загубен си, Тюрджане — произнесе тържествено той. — Преди да произнесеш която и да било магия, аз ще дръпна ръчката и

плочата под краката ти ще се отмести. Доста дълго ще летиш надолу. Освен ако не си узнал някоя магия за приземяване.

Тюрджан замръзна, вперил поглед в ръката на своя противник. Сетне сведе покорно очи.

— Ах, принце — произнесе с престомена уплаха, — ти ме надигра. Ще ме пуснеш ли да си вървя, ако ти върна амулета?

— Хвърли го в краката ми — рече Кандив, като преглъщаше жадно. — А също и Руните на Лакодел. После ще реша каква милост да ти дам.

— И Руните, значи? — попита Тюрджан, придавайки жалостиви нотки на гласа си.

— Или живота ти.

Тюрджан бръкна в кесията и сграбчи кристала, който му бе дал Панделуме. Извади го и го доближи до дръжката на сабята си. И тогава се засмя.

— Хич няма да се вържа на номера ти — викна той. — Мъчиш се да ме уплашиш, ала няма да стане.

— Умри тогава — сви рамене Кандив и дръпна ръчката. Плочата отскочи встрани и Тюрджан изчезна в шахтата. Но когато принцът слезе задъхан в тъмницата, там нямаше и следа от натрошеното тяло на магьосника. Доста вино бе необходимо тази нощ, за да бъде укротен буйният му гняв.

* * *

А Тюрджан се озова в овалната стая в къщата на Панделуме. През таванските прозорци все така проникваха ярки многоцветни светлини — сапфирени, жълти, кървавочервени. В къщата цареше тишина. Тюрджан се отдръпна от изрисуваните на пода рунически знаци и погледна обезпокоено вратата, изплашен да не би Панделуме да влезе, без да е усетил завръщането му.

— Ей, Панделуме! — провикна се той. — Завърнах се!

Никакъв отговор. Същата непроницаема тишина и само постоянното натрапчиво ухание на магьосничество. Тюрджан огледа отново вратите — едната водеше към предишната стая, другата — не знаеше къде. Той положи ръка върху дръжката на втората и спря

разколебан. Ами ако сбърка и види зад нея лицето на Панделуме? Дали няма да е по-разумно да почака тук?

Хрумна му друга идея. Обърна гръб на вратата и тогава я разтвори широко.

— Панделуме!

До слуха му достигна тих, неопределен звук, последван от затруднено дишане. Завладян от страх, Тюрджан се отдръпна към средата на овалната стая и бутна вратата обратно. Не му оставаше друго, освен да чака и той приседна на пода. Зад стената се разнесе приглушен вик. Тюрджан скочи.

— Тюрджане? Ти ли си?

— Да, върнах се с амулета.

— Сложи си го на шията, затвори очи и влез при мен. Но побързай!

Доловил тревога в гласа, Тюрджан метна амулета на шията си, стисна очи и дръпна към себе си вратата. В първия миг го срещна напрегната тишина, последвана от толкова ужасяващ и демоничен писък, че дори закалената кожа на опитния магьосник настръхна. Разнесе се стържене на зъбчати колела, съскане и свистене на разтопен метал. И тогава сред целия този грохот отнякъде повя леден ветрец. Ново съскане и изведнъж всичко утихна.

— Спечели благодарността ми — заговори спокойният глас на Панделуме. — Рядко бях изпадал в толкова опасно положение и само навременната ти поява прогони това ужасно създание на ада.

Нечия ръка вдигна амулета от шията му. След кратко мълчание Панделуме заговори отново, този път от известно разстояние.

— Можеш да отвориш очи.

Тюрджан го послуша. Намираше се в работилницата на Панделуме — сред многото други прибори забеляза вани досущ като неговите.

— Вместо да ти досаждам с благодарствени слова — продължи Панделуме, — ще побързам да възстановя симетрията, като отвърна с помощ на помощта ти. Не само ще придържам ръцете ти, докато експериментираш сътворяване на жива субстанция във ваните, но и ще те науча на още много други умения.

Ето как Тюрджан стана ученик на Панделуме. Ден и нощ, а Ембелионските нощи бяха далеч по-дълги от обичайните, Тюрджан

трупаше знания под опеката на Панделуме. Така научи тайната на възвръщащата се младост, узна много древни заклинания и се запозна дори с един странен и тайнствен прибор, вътре в който според Панделуме се криеше вълшебството на „математиката“.

— Този инструмент — обясняваше Панделуме — държи ключа към вселената. Пасивен на вид и непринадлежащ на магьосническото изкуство, той осветлява всеки проблем, всеки етап на съществуването, всички тайни на времето и пространството. Магиите, вълшебствата и руните, които използваме, са изградени върху неговата сила и кодирани в съответствие с неговата всеобхватна магична мозайка. Никой от нас не е в състояние да разкрие тайните на тази мозайка, защото нашите познания са дидактични, емпирични, дори тиранични. Единствено великият Фаандал разкрил малка частица от тайнството и благодарение на това съумял да формулира многобройните магии, които носят неговото име. Аз самият от дълги години се опитвам да проникна зад това замъглено стъкло и да узная какво се крие там, но засега всички мои опити удрят на камък. Този, който разкрие структурата на математиката, ще владее безброй вълшебства и ще притежава несравнимо могъщество.

През следващите седмици Тюрджан се посвети изцяло на учението и усвои почти всички необходими рутинни методи.

— Знаеш ли — похвали се веднъж той на Панделуме, — това, което ми помогна да овладеея, не е само система от научни познания, това е възвишено изкуство, място, където винаги и неизменно царува симетрията и където уравненията за равенство отстъпват място на душераздиращи, но инак кристално ясни акорди.

От всички практически занимания Тюрджан определено проявяваше предпочитание към тези в работилницата с ваните. Под вещото ръководство на Панделуме той скоро достигна майсторството, което жадуваше. Като доказателство за последното не след дълго създаде девойка с особено екзотични пропорции, която нарече Флориел. Дари я с пепелявосивкави коси, кожата ѝ бе шоколадова, а очите зелени като полирани изумруди. И когато я измъкна (все още мокра, но вече завършена) от ваната, Тюрджан бе почти опиянен от възторг. Девойката напредваше бързо и не след дълго вече можеше да разговаря с Тюрджан. Инак бе по душа романтична и мечтателна, склонна да прекарва времето си в грижи за цветята в градината или да

седи потънала в замислено мълчание на брега на реката, вместо да се скита надалеч. Но Тюрджан я харесваше заради кротката ѝ същност.

Но един ден отнейде пак се появи чернокосата Т'сейс — със стоманени зловни очи и косяща цветята сабя. Щом съгледа Флориел на поляната, тя изкрещя: „Зеленоока жено, видът ти ме отвращава! Смърт за теб!“. И я посече също като цветята, които оставяше след себе си.

Дочул тропота на копитата, Тюрджан изскочи от работилницата тъкмо навреме, за да присъства на жестокото убийство. Пребледня от гняв и в гърлото му се надигна страшно всеразрушаващо заклинание. В този миг Т'сейс го погледна и го прокле, но зад бледото ѝ лице и нейните мрачни очи той съгледа отблясъка на всемирната меланхолия и тъга, които ръководеха и насочваха всичките ѝ постъпки в този живот. Много и различни чувства нахлуха в душата му, ала в резултат от всичко Т'сейс си отиде необезпокоявана. Той погребва Флориел на речния бряг и се помъчи да я забрави в нови задълбочени изследвания. Едва след няколко дни намери време да вдигне глава от работа.

— Ей, Панделуме! Тук ли си наблизко?

— Какво те мъчи, Тюрджане?

— Веднъж ми каза, че когато си създавал Т'сейс, си допуснал грешка, довела до мозъчния ѝ недъг. Намислил съм да създам същество досущ като нея — с подобна красота, ала със съхранен разсъдък и доброта.

— Както желаш — отвърна с безразличие Панделуме и му предостави всички необходими чертежи на модела.

Това бе съвсем достатъчно за Тюрджан и той скоро привърши с изграждането на тялото, но остана дни наред на пост край ваната, без да откъсва очи от оформящото се вътре създание с необичайна красота и привлекателност.

Когато времето настъпи, девойката излезе от ваната с очи, в които се четеше безпределна радост от живота, а Тюрджан отстъпи назад и замря пред сияещата ѝ осанка.

Тя се изправи пред него — гола и мокра. Беше двойник на Т'сейс, но докато лицето на другата бе разкривено от омраза и злост, в това се четеше неизмерно спокойствие и доброта, а в очите, в които при другата святкаше ярост, сега лъщяха звездите на въображението.

Дълго време се любува Тюрджан на перфектното си изделие.

— Името ти ще е Т'сейн — произнесе накрая той. — И отсега мога да се закълна, че ще значиш много в живота ми.

Той изостави всичко друго и се посвети изцяло на обучението ѝ, а девойката напредваше с изненадваща бързина.

— Идва време да се върнем на Земята — съобщи ѝ веднъж. — В моя дом край голямата река, в една зелена страна на име Аколайс.

— А небето на тази Земя изпъстрено ли е с цветове като тукашното? — попита го девойката.

— Не. Небето там е тъмносиньо и през него пълзи едно много старо червено слънце. Когато се спусне нощта, то се покрива от звезди, подредени в съзвездия, които аз ще те науча да разпознаваш. Красива страна е Ембелион, но Земята е по-голяма и хоризонтите ѝ се простират надалече, обгърнати в тайнственост. Ще се върнем там веднага, щом Панделуме ни разреши.

Т'сейн обичаше да плува в реката и понякога Тюрджан се спускаше на брега да ѝ се любува, а и да я пръска закачливо. Но беше я предупредил за Т'сейс и тя му обеща да бъде внимателна.

Ала един ден, когато Тюрджан бе изцяло погълнат от подготовката за предстоящото заминаване, девойката се отдалечи в гората, запленена от необичайно красивите сияния в небето и хвърлящите причудливи сенки дървета. Цветята в краката ѝ бяха катоменящ окраската си килим и всичко наоколо бе така приказно, че тя разглеждаше света със същата почуда, с каквато го бе видяла през първите мигове, след като се надигна от ваната. Така неусетно прехвърли близките няколко хълма, премина една притихнала горичка и се озова в тъмен и сенчест шубрак. Наведе се да отпие глътка вода от малко поточе и когато прескочи на отвъдния му бряг, съгледа ниска схлупена горска къщичка.

Вратата ѝ бе отворена и Т'сейн надникна вътре, заинтригувана кой би могъл да живее тук. Но къщата бе пуста и единствената ѝ мебелировка бе покритият с трева под, грубо скованата маса и рафтчето с дървени съдове и изрязани от кост прибори за хранене.

Тъкмо Т'сейн понечи да си върви, когато отвън се разнесе зловец тропот на копита, отекващ като ударите на съдбата. Черен запенен жребец закова пред прага и Т'сейн се отдръпна уплашено, едва сега припомнила си всички предупреждения на Тюрджан. А Т'сейс вече бе скочила от коня и я доближаваше с извадена сабя в ръка. Тъкмо

замахна да я посече, когато очите им се срещнаха и Т'сейс замръзна в почуда.

А гледката бе наистина впечатляваща — две съвсем еднакви красавици, облечени в еднакви бели бричове за езда, със същите проницателни очи и разпилени коси, с еднакви до последната извивка стройни тела... Но едната изписала върху лицето си омраза към всичко живо и неживо във вселената, а другата сияеща като извор на щастие и жизненост.

— Коя си ти, вещице? — проговори пресипнало Т'сейс. — Приличаш на мен, но отвътре си различна. Или най-сетне ме е споходило така жадуваното избавление от лудостта?

Т'сейн поклати бавно глава:

— Името ми е Т'сейн. А ти си моята сестра близначка Т'сейс. Затуй трябва да те обичам, а и ти мен.

— Обич? Аз не обичам никого! Ей сега ще ти прережа гърлото, от което светът само може да спечели — и тя наново вдигна острието.

— Недей! — извика отчаяно Т'сейн. — Защо искаш да ме погубиш? Нищо не съм ти сторила!

— Стига ми това, че те има, а на всичко отгоре си дошла тук, за да ми се подиграваш задето съм така отвратително грозна!

На което Т'сейн неочаквано се разсмя.

— Отвратително? Грозна? Не. Аз съм красива, защото тъй казва Тюрджан. Следователно ти също си красива.

Лицето на Т'сейс потъмня от внезапно нахлулата в него кръв.

— Пак ми се подиграваш!

— Не съм и помисляла. Ти наистина си много красива.

Т'сейс отпусна ръка и острието на сабята увисна надолу. Лицето ѝ се смекчи под маската на размисъла.

— Красота, значи. Какво е това красота? Възможно ли е да съм била сляпа за нея, със замъглено от някое заклинание зрение. Кажи ми, как човек открива красотата?

— Не зная. За мен е много лесно. Не е ли красива играта на цветовете по небосвода?

Т'сейс вдигна учудено глава.

— Тези неприятни проблясъци? По-скоро ги намирам за дразнещи, дори кошмарни, но във всеки случай ми се гади от тях.

— Но виж колко нежни, крехки и изящни са цветята в краката ти.

— Това са паразити и вонят гадно.

Т'сейн поклати тъжно глава.

— Не зная как да ти обясня красотата. Изглежда си лишена от способността да виждаш радостта във всичко, което ни обкръжава. Нищо ли не ти доставя удоволствие?

— Само убийствата и разрушението. Виж те са много красиви.

— За мен пък те са ужасно зло — сбърчи вежди Т'сейн.

— Така ли смяташ?

— Сигурна съм.

Т'сейс отново придоби замислен изглед.

— Но как да разбере кое е добро и кое зло? Сигурна бях, че да убивам е нещо естествено, а сега ти твърдиш друго.

Т'сейн сви рамене.

— Живяла съм кратко и все още мъдростта ми е непозната. И все пак смятам, че всяко същество има право на живот. Тюрджан сигурно ще ти го обясни по-добре.

— Кой е този Тюрджан?

— Той е много добър човек и аз го обичам. Скоро ще се върнем на Земята, където небето е безмерно, бездънно и тъмносиньо.

— Земята... Ако дойда с вас на Земята, ще позная ли там любовта и красотата?

— Възможно е, защото умът ти е настроен да открива красивото, а красотата, с която си дарена, може да предизвика любов.

— В такъв случай повече няма да убивам, независимо от размера на злото, с което се срещам. И ще помоля Панделуме да ме изпрати на Земята.

Т'сейн пристъпи напред, обгърна талията на Т'сейс и я целуна.

— Ти си моя сестра и аз ще те обичам винаги.

Лицето на Т'сейс замръзна. Сечи, мушкай, тъпчи, съветваше я умът ѝ, но някъде от дълбините на тялото ѝ бликна друг, свеж повей и я изпълни с остро усещане на доволство. На устните ѝ разцъфна усмивка.

— Щом е така... и аз те обичам, сестрице. Повече няма да убивам, а ще отида на Земята, за да откроя там красотата и любовта... Или да умра.

След тези слова Т'сейс яхна жребеца и препусна към далечната Земя — в търсене на красотата и любовта.

А Т'сейн остана на прага, загледана в стопяващия се образ на сестра си. Наблизо се разнесе вик и от гората се показа запъхтеният Тюрджан.

— Т'сейн! Стори ли ти нещо тази прокълната вещица! — той дори не почака за отговор. — Ей сега ще я покося с магия, та да не причинява повече болка никому.

Той се извърна, за да призове една от огнените стихии, но Т'сейн запуши устата му с длан.

— Недей, Тюрджане, не бива. Тя обеща повече да не убива. Пое към Земята да търси онова, което не е могла да открие на Ембелион.

Докато двамата разговаряха, препускащата девойка се изгуби в далечината.

— Тюрджане — промълви Т'сейн.

— Кажу ми, какво има?

— Когато се върнем на Земята, ще ми намериш ли черен жребец като този на Т'сейс?

— Естествено — отвърна Тюрджан, разсмя се гръмогласно и я поведе обратно към къщата на Панделуме.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.